

Arrest

**nr. 208 183 van 23 augustus 2018
in de zaak X / II**

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Olivetenvest 21
2800 MECHELEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juli 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 maart 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dit is de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.07.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

*I., H. (RR: 088120954847), geboren te Kuweit op 09.12.1988
+ kinderen
K., L., geboren op 09.08.2011
K., N., geboren op 01.07.2013
Nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Deze beslissing vervangt de beslissing van 25.10.2017 die op 26.02.2018 werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 13.03.2018 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij lichten het enig middel als volgt toe:

“

In de bestreden beslissing stelt verweerder, op basis van het advies verleend door de ambtenaar-geneesheer dd. 13.03.2018, dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies blijkt niet dat verzoekster, vermits er momenteel geen specifiek medische behandeling ingesteld werd, aan een aandoening lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf, en bijgevolg is verzoeksters aanvraag onontvankelijk, aldus verweerder.

Verzoekster meent dat de door haar ingediende aanvraag aan alle ontvankelijkheids- voorwaarden voldoet, en vordert daarom dat de bestreden beslissing vernietigd wordt.

Immers, verweerder kan niet enkel op basis van het gegeven dat er momenteel geen specifieke medische behandeling ingesteld werd, stellen dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit, noch een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

Het voorgaande gegeven, nl. dat er momenteel geen specifieke medische behandeling ingesteld werd, dient als weigeringsgrond vernietigd te worden omwille van de hierna volgende redenen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat in het Standaard Medisch Getuigschrift van dr. Keymolen dat aan de aanvraag werd toegevoegd (hierna: "het SMG"), uitdrukkelijk werd vermeld dat verzoekster in het verleden behandeld is geweest met een gips die gebruikt werd om haar klompvoeten recht te zetten (zie SMG punt A).

De behandeling van verzoekster in het verleden vormt een afdoende aanwijzing dat ze heden of in de toekomst opnieuw zal behandeld worden. Dit blijkt uit het gegeven dat verzoekster voor de periode van 12.10.2016 tot 13.10.2016 in het ziekenhuis werd opgenomen in het kader van haar huidige ziekte (zie SMG punt C, tweede streepje).

Er is immers een duidelijke diagnose, m.n. "een ontwikkelingsachterstand ten gevolge van FMR mutatie (fragiele X-syndroom)" (zie SMG, punt B)

Bovendien vermeldt het SMG, dat verzoekster levenslang begeleid moet worden in het kader van haar ontwikkelingsvertraging en verstandelijke beperking. Verzoekster moet daarnaast multidisciplinair opgevolgd worden door een neuroloog, psychiater, cardioloog en een oftalmoloog (zie SMG punt C, derde streepje).

In geval de opvolging wordt stopgezet, zou dit bovendien concrete en zeer ernstige problemen opleveren, die bij niet-behandeling een onmenselijke of vernederende behandeling kunnen uitmaken, m.n. "suboptimaal functioneren", en in het bijzonder een "psychiatrische problematiek" en het "niet tijdig detecteren van kleplijden, visuele problemen, ...". (zie SMG punt D).

De arts-adviseur van verweerder betwist helemaal niet dat deze medische opvolging noodzakelijk is en al evenmin dat het gaat om ziektes die bij niet adequate behandeling een onmenselijke of vernederende behandeling tot gevolg kunnen hebben.

Alleszins toont het voorgaande aan dat opvolging noodzakelijk is om bepaalde ernstige aandoeningen (kleplijden, visuele problemen, ...) en bijgevolg de behandeling van deze aandoening te vermijden. Bijgevolg lijdt verzoekster aan een ziekte die bij niet-opvolging behandeling noodzakelijk zal maken, en evident kan zelfs in geval van strikte opvolging niet worden uitgesloten dat er later behandelingen zullen nodig zijn; de bedoeling van de opvolging is evident om deze medische ontwikkelingen vroegtijdig te detecteren. Door verzoekster haar ontwikkelingsvertraging, die gepaard gaat met andere neurologische, cardiologische, oftalmologische en psychiatrische aandoeningen, zal ze ongetwijfeld nu of later behandeld moeten worden.

De ambtenaar-geneesheer gaat er bijgevolg foutief van uit dat het actueel volgen van een medische behandeling determinerend is om de aanvraag gunstig te kunnen beantwoorden.

Verzoekster herinnert echter aan de inhoud van de §1, alinéa 1 van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat luidt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

In eerste instantie blijkt uit de lezing van deze bepaling blijkt niet dat het noodzakelijk is dat er in België al een medische behandeling wordt gevolgd. Er blijkt uitsluitend dat de vreemdeling aan een ziekte moet lijden, hetgeen in casu onbetwistbaar is en ook niet betwist wordt.

In tweede instantie blijkt uit deze bepaling dat moet worden nagegaan of deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er voor de ziekte in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf geen adequate behandeling bestaat. Dit is dus een evaluatie naar de toekomst toe. In casu blijkt uit het SMG en de overige aan de aanvraag gevoegde stukken dat verzoekster levenslang moet opgevolgd worden en dat de ziekte allerhande aandoeningen kan veroorzaken die behandeld zullen moeten worden, per hypothese in het land van herkomst (of van gewoonlijk verblijf). Verweerder kan zich dus niet aan het onderzoek van de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland (of land van gewoonlijk verblijf) onttrekken omdat er thans geen actuele behandeling zou zijn aangezien uit de stukken van het dossier blijkt dat de noodzaak van toekomstige behandeling zeer reëel is.

Bijgevolg schendt verweerder het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder had m.a.w. moeten nagaan of verzoekster in het verleden al dan niet behandeld is geweest en of ze al dan niet lijdt aan een ernstige ziekte die, minstens voor de toekomst, een behandeling zou vereisen. Minstens heeft verweerder voor zijn beslissing niet alle voor de beslissing relevante gegevens met de nodige zorgvuldigheid vastgesteld en derhalve staat zijn onzorgvuldigheid vast.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is om deze reden geschonden.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partijen ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, dat op zich verwijst naar artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Uit artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Bijgevolg is het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

In het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, kan een verwijzing naar een advies een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd (RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636). Bovendien is het, in het kader van beslissende adviezen, toegelaten om de onwettigheden die aan dergelijk advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de verweerder genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

Uit het bepaalde in artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet volgt zodoende dat de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter

van de vreemdelingenwet haar noodzakelijke rechtsgrond vindt in het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte van de betrokkene kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. De gebeurlijke onregelmatigheid van het advies van de ambtenaar-geneesheer viteit dan ook de uiteindelijke beslissing waarbij de aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen (cf. RvS 21 juni 2013, nr. 224.018; RvS 30 januari 2013, nr. 222.306).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 maart 2018. Dit advies werd onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht en luidt als volgt:

*“NAAM: K., L. (R,R.: 011080943695)
Vrouwelijk
nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)
geboren te Damascus op 09.08.2011
adres: (...)
land gewoonlijk verblijf: Jordanië*

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 20.07.2017.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 28/04/2017 van Dr. Kathelijn Keymolen (klinisch geneticus) en de medische stukken d.d. 18/01/2016 van Dr. Mark Van Oort (pediater), 13/06/2016 van Dr. L. Imeraj (kinderpsychiater), 13/10/2016 van Dr. Jajafi Jadia (anesthesist), 21/10/2016 van Prof Dr. Mary-Louise Bonduelle (klinisch geneticus), 25/10/2016 van Dr. Wendy Dewals (kindercardioloog), 29/12/2016 van Dr. K. Keymolen en 30/03/2017 van Dr. Hiba Almahdawy (huisarts) weerhoud ik dat het gaat om een 6-jarig meisje met een genetische afwijking, het fragiele X-syndroom dat een mentale ontwikkelingsachterstand veroorzaakt en hyperlaxiteit (overstrekbaarheid) van gewrichten. Het fragiele X-syndroom met mentale ontwikkelingsachterstand en overstreekbare gewrichten vormt geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van L. en houdt geen reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn in Syrië, vermits er momenteel geen specifieke medische behandeling ingesteld werd.

Ik neem akte van de niet-medische stukken d.d. 29/06/2016 Mevr. Geertrui Serneels (klinisch psycholoog), 31/01/2017 van Mevr. Evelyne Combes en Katrijn Smets (psychopedagogisch consulenten) en 20/03/2017 van Mr./Mevr. Tika Duchateau (zorgcoördinator)

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, dient dan de Raad te onderzoeken of de redengeving die in het voormelde advies naar voor wordt gebracht een afdoende motivering vormt om te besluiten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 volgt dat een afdoende motivering moet worden geboden omtrent beide voornoemde toepassingsgevallen.

In casu blijkt uit de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat beide toepassingsgevallen in rekening werden genomen. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt immers niet enkel gesteld dat de in de medische attesten beschreven aandoening actueel geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekster, maar wordt tevens uitdrukkelijk geoordeeld dat er actueel geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Uit de motieven van het advies van 13 maart 2018 kan worden afgeleid dat de ambtenaar-geneesheer ter ondersteuning van deze vaststellingen aangeeft dat *“er momenteel geen specifieke medische behandeling ingesteld werd.”*

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, dient te worden onderzocht of de door de ambtenaar-geneesheer opgegeven motieven pertinent en draagkrachtig zijn om te besluiten dat de voorgelegde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen betogen dat in het voorgelegde medisch attest van dr. Keymolen uitdrukkelijk wordt vermeld dat de verzoekster in het verleden behandeld is geweest met een gips die gebruikt werd om haar klompvoeten recht te zetten. Dit vormt volgens hen een afdoende aanwijzing dat ze heden of in de toekomst opnieuw zal behandeld worden. Dit blijkt volgens de verzoekende partijen ook uit het gegeven dat de verzoekster voor de periode van 12 oktober 2016 tot 13 oktober 2016 in het ziekenhuis werd opgenomen in het kader van haar huidige ziekte. De verzoekende partijen stellen dat de bedoeling van de opvolging evident is om deze medische ontwikkelingen vroegtijdig te detecteren. Door de verzoekster haar ontwikkelingsvertraging, die gepaard gaat met andere neurologische, cardiologische, oftalmologische en psychiatrische aandoeningen, zal ze volgens de verzoekende partijen ongetwijfeld nu of later behandeld moeten worden. Verder betogen de verzoekende partijen dat uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in eerste instantie niet blijkt dat het noodzakelijk is dat er in België al een medische behandeling wordt gevolgd. Er blijkt uitsluitend dat de vreemdeling aan een ziekte moet lijden, hetgeen in casu volgens hen onbetwistbaar is en ook niet betwist wordt. In tweede instantie blijkt volgens hen uit deze bepaling dat moet worden nagegaan of deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er voor de ziekte in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf geen adequate behandeling bestaat. Dit is volgens de verzoekende partijen dus een evaluatie naar de toekomst toe. Volgens de verzoekende partijen blijkt uit de voorgelegde stukken dat de verzoekster levenslang moet opgevolgd worden en dat de ziekte allerhande aandoeningen kan veroorzaken die behandeld zullen moeten worden, per hypothese in het land van herkomst (of van gewoonlijk verblijf). De verwerende partij kan zich volgens de verzoekende partijen dus niet aan het onderzoek van de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland (of land van gewoonlijk verblijf) onttrekken omdat er thans geen actuele behandeling zou zijn aangezien uit de stukken van het dossier blijkt dat de noodzaak van toekomstige behandeling zeer reëel is.

De Raad stelt vast dat het medisch attest van 28 april 2017, onder meer de volgende vermeldingen bevat:

“(…) Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling: mogelijke nood aan levenslange begeleiding in het kader van ontwikkelingsvertraging/verstandelijke beperking in functie van uiteindelijk bereikte ontwikkelingsniveau. Multidisciplinaire opvolging (neurologie, psychiatrie, cardiologie, KNO, oftalmologie). Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling/opvolging wordt stopgezet? Suboptimaal functioneren, psychiatrische problematiek, niet tijdig detecteren van kleplijden, visuele problemen, ... (…)”

De Raad stelt met de verzoekende partijen vast dat uit dit medische attest inderdaad wel blijkt dat er nood is aan *“multidisciplinaire opvolging (neurologie, psychiatrie, cardiologie, KNO, oftalmologie)”*. De bewoordingen *“mogelijk nood aan levenslange begeleiding”* slaat op de duur van de behandeling. Hieruit kan echter niet afgeleid worden dat er op heden geen opvolging/ behandeling noodzakelijk is. Ook verder in het medisch attest wordt nog eens benadrukt dat er nood is aan multidisciplinaire opvolging. Aldus blijkt het advies van de ambtenaar-geneesheer niet correct te zijn gemotiveerd in zoverre er gesteld wordt dat er momenteel geen specifieke medische behandeling werd ingesteld. Het antwoord in de nota met opmerkingen dat de opvolging niet noodzakelijk zou zijn is een a posteriori motivering die niet terug te vinden is in het advies van de ambtenaar-geneesheer en die aldus de onwettigheid die kleeft aan het advies niet kan rechtzetten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU